

BLANCA BUSQUETS
Els dies robats

labutxacà

Blanca Busquets

Els dies robats

Proa
Barcelona

La primera edició d'aquesta obra
es va publicar a Proa el gener del 2024

Primera edició en aquest segell: febrer del 2025

© Blanca Busquets Oliu, 2024
Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 509-2025
ISBN: 978-84-19971-70-8

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.



ÍNDEX

Dia 1. La Marta.....	11
Dia 3. La Consol.....	41
Dia 12. En Ton.....	77
Dia 32. La Laia	99
Dia 51. La Judit.....	127
Dia 70. En Pep	153
Dia 89. En Mateu.....	191
Dia 450	229
<i>Agraïments</i>	237

DIA 1
LA MARTA

Quan mira enlaire, una esgarrifança li recorre l'espina, tot i el dia que fa, tot i el cel, tan blau. Aquest castell és inquietant, irreal, potser producte d'un somni o directament d'un malson.

Després reacciona i torna al cotxe per aparcar. Mentre ho fa allà on li va bé, perquè si alguna cosa no manca aquí és espai, canta en veu baixa la versió d'*I will survive* que va fer ves a saber qui per a ves a saber quina maratón de TV3 i que es va traduir per *Seré feliç*. Bé, de fet, no és que la canti ara que arriba i que veu on es troba, és que ja fa estona que li ha vingut mentre conduïa i no hi ha manera de treure-se-la del cap.

Aquesta que aparca al costat, diria que és la professora. I ara que surt del cotxe, vestida de carrer, li sembla més gran.

—Hola, soc la Marta, no sé si te'n recordes... —li diu a manera de presentació. Són tants, a classe...!

La professora, la Judit, li fa un somriure d'aquells que no se sap si és d'alegria o de compliment.

—Marta, quina il·lusió! Ara serem tots aquí durant quatre dies. És fantàstic, oi?

Sí, ho deu ser, si s'ha apuntat a fer aquesta mena de pont llarg de pilates i ioga, el que ella en diu un *stage* i la

professora, un retir. Ara, la Judit li fa un gest assenyalant l'edifici:

—Vaig a saludar, que és tard i deuen pensar que m'he perdut pel camí. Però és que tinc el nen amb una mica de febre i he esperat que li baixés... No res, demà estarà bé. És amb el seu pare, ja en tindrà bona cura!

La Marta la segueix tot arrossegant la maleta de rodes. Porta tot el que li cal per a aquests quatre dies, de dijous a diumenge, i fins i tot una muda més per si de cas, que no se sap mai. El que és evident és que la roba de la Judit no li aniria gens bé, pensa instintivament, perquè la professora és més esvelta i més baixeta que ella.

A punt d'entrar, torna a aixecar els ulls enlaire. Ara ja no s'esvera tant, però pensa que realment això sembla un castell encantat. El de la Bella Dorment o una cosa així. Només hi falta la neu, aquí al mig de les muntanyes, però a mitjan març serà difícil que torni la neu. Potser als cims sí, però no aquí a la vall. A quina altitud es troben, no ho sap. Bé, tant és. La Marta només busca una cosa, i és despistar la ment, fugir d'estudi, distreure els pensaments.

Un paper a l'entrada li indica que ha de pujar al segon pis. Compta la gent que ha vingut. Són pocs, només deu persones incloent-hi la professora, la Judit. Potser no li surt a compte, el retir, a la noia.

—Ep! Qui ets, tu? La Marta?

La veu de tro ha sonat per un lateral fosc, i la Marta ha fet un bot. De la negror en surt un home gras, de barba i cabells llargs. Un home que deu tenir uns quants anys més que ella i que ara es posa a riure.

—T'he espantat, ja ho veig. Sempre espanto la gent. Com que faig aquest embalum i duc aquests cabells, la gent es pensa que soc l'ogre que vigila la casa.

—Com ho sap, que soc la Marta?

L'home li demana que el tutegi.

—Perquè has mirat a mitja altura cap a la dreta, i aquesta només pots ser tu, que ets al segon pis i a la dreta.

La Marta somriu.

—Bona deducció. I tu, com et dius?

—Mateu. Soc el cuiner.

En Mateu li allarga la mà. La Marta l'hi estreny de manera amigable. L'home li prem els dits tan fort que ella per poc no xiscla. I pensa que deu ser un gran prem-sador de pa i pasta de pizza, amb aquestes mans. En Mateu li passa pel darrere i, donant-li un copet a l'espatlla, desapareix per una altra porta, no sense abans indicar-li que el menjador és allà, també a la dreta (d'on ell acaba de sortir) i que a les vuit hi serviran el sopar.

Si que van d'hora, en aquest lloc, pensa la Marta mentre puja les escales. Podria ser que això fos la casa del comte Dràcula, també, pensa divertida. Quan ella era petita, havia anat amb la mare i el seu germà a visitar els castells del Loira, a França. I aquest sembla que hi faci joc, tot i que és força lluny d'aquells.

No hi ha ascensor, ja ho veu. Aquí s'ha de fer tot a peu. Tampoc es deu esperar que algú que ve a fer un *stage* de pilates no pugui pujar escales. El pilates és una disciplina més de gimnàstica que de ioga, tot i que inclou exercicis de totes dues pràctiques, i també de dansa clàssica. Seria un contrasentit, doncs, pujar al segon pis amb

ascensor. La Marta arriba al seu pis i, després, a la seva cambra. A la porta, el seu nom. Continua trobant divertit tot això. Al capdavall, són només quatre dies de pilates. Bé, Marta, sigues sincera amb tu mateixa, quatre dies d'oblidar-te de tot.

Entra a l'habitació. Per sort, hi ha la calefacció encesa, s'hi percep una escalfor que fa de bon estar-hi. Li venen ganes d'oblidar-se de pilates i de ioga i de tot, i quedar-se aquí, estirada al llit durant quatre dies només per tancar els ulls al món, per descansar. És el que fa després de tancar curosament la porta i de deixar la maleta allà mateix, a mig camí. S'hi tira, s'hi llança, i posa el cap en un coixí que fa olor de net. A banda del cuiner Mateu hi deu haver algú que neteja, que renta, que perfuma, perquè tot fa bona olor.

La Marta tanca els ulls, es posa de cantó però no descansa. El pensament no es pot dominar així com així, i, al cap de no res, una llàgrima li llisca avall i va a parar precisament damunt del coixí blanc. Una llàgrima de la ferida que porta a dins, però també que ho engloba tot. I tota la vida. Bé, tota potser no, però sí des de l'Arnau. I mira que fa temps, d'això, però és una mica com el tret de sortida de tot plegat.

L'Arnau volia que es casessin tant sí com no al cap de poc de conèixer-la. I la Marta, que s'hi trobava bé amb ell, va deixar de trobar-s'hi immediatament. Viurem en una casa a la vora del mar, li deia l'Arnau, ja veuràs com t'agradarà. L'Arnau era molt de fer les coses com abans i no va trigar gens a agenollar-se davant seu i a posar-li un anell d'aquests de compromís amb un brillant que la Marta es va mirar amb estupor sense saber què dir. El brillant ho

era molt, de brillant, tant, que li va travessar la mirada i li va entrar al cervell. I ell, amb el genoll flectat, eh, Marta, què hi dius. T'agrada, oi, l'he fet fer per a tu. I la Marta només pensava que d'aquell brillant en sortia una llum que podia il·luminar tot un quadre, que segur que podia començar així la seva pròxima pintura. I el va mirar i li va demanar, me'l puc quedar? I ell, sorprès, va respondre, és clar que te'l pots quedar, és per a tu.

S'havien conegut a l'Escola de Belles Arts. Tots dos pintaven. Ell en sabia molt, de traç i de perspectiva, molt. Però la primera vegada que la Marta li va observar detingudament una aquarella, i ell li va demanar si li agradava, amb un punt d'orgull que se li notava a la veu, ella va obrir la boca amb la intenció de proclamar, no em diu res, però la va tornar a tancar sense parlar, perquè va pensar que potser l'ofendria; així que va callar una mica i al cap d'una estona de pensar li va dir, és perfecta. I el noi es va inflar com un paó. Llavors, ell va considerar que havia de donar l'opinió també sobre alguna obra d'ella, i va mirar el que estava fent i li va demanar si era una dona muntant un cavall. I la Marta va mirar sorpresa el seu quadre i va demanar-se d'on havia tret ell la dona que muntava a cavall, si el que ella havia pintat era un deves-sall de llum i color que en aquell moment li il·luminava el pensament. Eren els primers intents de trobar-la, la llum. I encara no la té. Però aquell dia, també per no ofendre'l, va somriure. I, per no ofendre'l, va sortir amb ell. I, per no ofendre'l, se n'hi va anar al llit i es va deixar desvirgar, perquè ella, fins als vint anys, no s'havia deixat fer res, no en tenia ganes.

L'Arnau la divertia. S'hi entenia, passaven estones junts, cada vegada més, pintaven plegats i després anaven a repassar lliçons teòriques a casa d'ell, que vivia en un pis d'estudiants perquè era de Menorca i no tenia la família a Barcelona. I sempre acabaven com acabaven perquè hi ha coses que no es resisteixen quan tens un llit al costat i, sobretot per part d'ell, que va començar mirant-li els quadres i va continuar mirant-li constantment el cos.

I un dia li va regalar l'anell. I veient la cara que hi feia la noia, li va dir, ei, qui diu casar-nos diu anar a viure junts, eh, que no passa res. I la Marta llavors, quan ja havia descobert que aquell brillant tenia un preu massa elevat, havia aixecat el cap i havia dit ho sento, Arnau, mentre li posava l'anell damunt el palmell de la mà. S'havia girat i havia marxat. Encara darrere seu havia sentit el noi desesperat que obria un ventall de possibilitats, ei, que esperarem a acabar els estudis, perquè ara no ens podríem mantenir. I també li insistia en el tema de viure junts sense casar-se. I la Marta pensava, i a mi què m'hi fa, papers o no, quina importància tenen, si el que és essencial és viure o no viure amb algú a la mateixa casa. La gàbia és aquest algú al teu costat. Oh, ja sabia prou bé que aquest era l'objectiu de tothom qui l'envoltava, entrar dintre la gàbia, el que ells consideraven parella, família, projecte en comú, ves a saber què. Però a la Marta això l'horroritzava.

Ara, al llit d'aquest castell insòlit, es gira tot d'una per mirar el sostre, i pensa, encara m'horroritza.

A la tauleta de nit hi ha un paper en què no s'havia fixat. L'agafa i hi llegeix el pla dels quatre dies. Avui se

sopa i després hi ha una petita sessió de ioga per a abans d'anar-se'n al llit. Els altres tres dies estan distribuïts més o menys amb pilates al matí i ioga a la tarda.

Hauria de dir a la mare que ja ha arribat. Ja és gran i es preocupa per la filla. Abans, la Marta no hi pensava, en aquestes coses, però un bon dia el seu germà gran la va agafar per banda i li va dir, ja m'està bé que siguis especial, però, si us plau, pensa que tenim una mare, i una mare que pateix. L'hi va dir una vegada que ella havia desaparegut voltant per Síria i Jordània, on el sol que es pon a la sorra és una pilota gegant. I va coincidir que aquells dies Estat Islàmic hi va segrestar unes quantes persones, que després va decapitar davant les televisions de tot el món. A la tornada, la mare va plorar de l'alegria quan la va veure. I el germà va venir i, després de deixar-li clar que no saps quin mes hem passat, i de dir-li inconscient i de tot, li va fer prometre que trucaria a la mare cada vegada que marxés de casa. I ara ha marxat de casa per quatre dies. Així que agafa el telèfon i fa per trucar-li. Però no pot, no hi ha cobertura. És estrany, van assegurar que n'hi havia. Potser al pis de sota.

La Marta s'aixeca del llit, surt de l'habitació i baixa les escales. Com que no veu ningú, se'n va de dret cap on abans ha vist desaparèixer en Mateu, que deu estar cuinant. Una olor exquisida d'alguna cosa indefinida la guia fins allà. I el troba.

—Ep! Què se t'ha perdut per aquí? Que em vols ajudar?

Li fa broma, però la Marta va per feina.

—No hi ha cobertura de mòbil? Ens van dir que...

—Oh, és l'antena! L'han de venir a arreglar. Em sap greu, si vols trucar hauràs d'anar fins al poble. És a mitja horeta amb cotxe.

—Tres quarts —corregeix la Marta, que ha fet el trajecte fins aquí i ho sap molt bé.

—Segons com t'ho agafis, ha, ha, ha!

En Mateu, pensa la Marta, deu anar bufat conduint. La noia veu que remena una cassola que és molt minsa per a les trenta persones que se suposava que havien de ser.

—Quants som?

En Mateu fa un sospir:

—Éreu uns quants... però n'heu quedat només deu. Això del virus, ja saps. La gent s'ha espantat.

I remata fent anar el cap d'una banda a l'altra:

—No n'hi ha per a tant!

La Marta murmura un fins ara i se'n va. Hi ha un silenci aclaparador en aquesta casa o, més ben dit, en aquest castell. Potser la llum que busca per pintar no la trobarà, però el silenci, sí. Ella, que dorm al segon pis, ha vist que n'hi ha com a mínim dos més. I la professora, la Judit, on deu dormir. Al primer, potser. Estava molt tranquil·la pel seu fill, és evident que a ella no l'espanta això de la malaltia.

I bé, ja trucarà demà a la mare. Farà una excursió al poble abans de començar la classe del matí. Ara se'n torna a l'habitació a esperar que es faci l'hora de sopar. Passa l'estona inspeccionant el seu voltant. Pel preu que valia, ja pot estar bé, ja, la cambra. Tot és net i polit, tot està arreglat, i el lavabo té tot el que cal per a les tres nits que

passarà aquí: raspall i pasta de dents, sabó de mans, de dutxa...

La Marta torna a sortir-ne al cap d'una hora i baixa cap al menjador. Mentrestant, s'ha fet fosc. Encara no han canviat l'hora i les tardes són curtes. Això no és ben bé un hotel. Si no fos pel seu aspecte de castell, semblaria més aviat una casa rural de categoria.

Entra al menjador. Hi ha tres persones, una, la Judit, que la saluda amb la mà. També hi ha un altre noi, que la mira detingudament. Un noi jove que li allarga la mà:

—Soc en Ton.

—Sou de diferents centres —aclareix la Judit—, per això no us coneixeu.

La Judit fa classes a tres centres diferents de Barcelona, i s'ha apuntat gent de tots tres a aquest retir o *stage* o el que sigui. La Marta fa un somriure.

—I els altres? No hi ha ningú més?

—Som deu —diu la Judit—. És que això de la pandèmia...

—Ahà... I ja han arribat?

—Doncs... no ho sé.

En Ton es repenja a la cadira.

—Vols dir que vindran? Hi ha molta psicosi amb el virus aquest... Potser tenen por.

—Bé, han pagat el curs. Si no venen, s'ho perdran...

—Ho demano a en Mateu. Mateu!

La Judit, que la Marta sempre pensa que és hiperactiva i que ara es veu que està nerviosa, surt del menjador. La Marta espera que es calmi almenys a les estones que fa ioga, ja que ella en dirigeix les classes. La Marta només fa pilates,

i la veritat és que la Judit en sap molt, és una bona professora. Però el ioga era un afegit a aquest retir, no era opcional, i això de la lentitud en els moviments no fa per a ella, però ho provarà.

—Bé, a veure què diuen. D'on ets tu?

L'hi demana en Ton, i ara la Marta baixa de sobte de la figuera on tenia penjat el pensament.

—Jo? De Barcelona. Vaig al centre de Consell de Cent. I tu?

—Jo al de Collblanc. Per això no ens coneixem. Espero que vingui més gent. Si no...

En Ton fa un gest que vol ser còmic i la Marta sent que li cau bé i li somriu. El noi deu tenir uns trenta anys, potser una mica més, i diria, només diria, que és més d'estimar-se els homes que les dones.

Ella s'havia enamorat d'un homosexual. Sense saber que ho era, és clar. Va ser després de fugir esperitada de l'Arnau. De fet, ja llavors sabia que l'única cosa que li importa és arribar a trobar la llum que necessita per pintar la vida. No sabia com explicar-ho, però de la mateixa manera que d'altres pintors necessiten el mar per projectar-lo a través de la seva obra, ella simplement necessita la llum, molta llum per fer la seva obra mestra, i no l'acaba de trobar. Així i tot, quan l'Arnau va marxar, alguna cosa es va ensorrar dintre d'ella, es va sentir molt feble, tenia com un forat que fins aleshores només havia emplenat ell, el que la feia riure i li donava plaer, el que la buscava a l'escola i al llit, el que li va ensenyar a trobar art a cada racó del cos. Em fascinen les arrugues, deia, i nosaltres encara no en tenim. No vulguis córrer més del compte, li respo-

nia ella amb un somriure. L'Arnau tancava els ulls i passava els dits per tots els plecs que trobava al cos d'ella. Al cap dels anys, la Marta va saber que l'Arnau se n'havia anat amb una dona molt més gran que ell. I va pensar que devia ser feliç perquè havia trobat les arrugues que buscava. Segurament era un tema de perspectiva, com a les seves aquarel·les.

Ella no. Ella havia trobat l'homosexual. Quan es pensava que podria ser feliç, va resultar que sí, però que no més dins el pla de les idees, de la ment, del pensament, res d'anar més enllà. Ho havia intentat, i ell, dolçament, li havia posat un dit als llavis així que ella s'hi havia acostat massa. Això no pot ser, li va dir amb tendresa. Però, de fet, en Jaume, que en aquell moment havia estat qui momentàniament la va empènyer al pou de la decepció més profunda, es va convertir en el seu gran amic. No la va deixar marxar, només allunyar-se'n una mica per llepar-se les ferides. Potser n'hauria de dir l'orgull ferit i el desig que li tenallava el cos malgrat ella mateixa. Al cap d'un temps prudencial, doncs, va tornar a buscar-la, va picar a la seva porta. Ella el va deixar passar. Llavors ja era més gran, havia acabat els estudis i, mentre maldava per guanyar-se la vida, feia de cambrera a l'estiu en un bar turístic d'un poble de platja.

I en Jaume s'havia assegut en una taula i havia demanat una cervesa a un altre cambrer. I llavors ella l'havia vist. Com si no haguessin passat més o menys mig any separats, ell li havia dit, sí, a tots ens tenalla, el desig, però no té res a veure amb nosaltres, i amb els nostres afectes, oi? I l'havia mirat amb un interrogant als ulls. La Marta havia

somrigut, i en Jaume havia continuat, jo t'estimaré sempre, Marta, encara que no ho pugui fer com tu voldries. Sé com ets, sé qui ets, et conec. I li va somriure i li va agafar la mà i li va fer un petó. Guarda-ho, això, li va dir tancant-li la mà amb suavitat, com si el petó s'hi hagués quedat dins. No els faig a ningú, aquesta mena de petons, només a tu.

—No venen!

La Judit acaba d'entrar feta una anguila bellugadissa. Es frega les mans. En Mateu li ve al darrere:

—La gent és molt manipulable. Ara estan esverats... Potser arriben demà, potser s'ho prenen amb calma. Mentrestant, potser que us porti el sopar, oi?

Ha donat una ullada als tres que hi ha a la sala i tots tres fan que sí amb el cap i s'asseuen a la punta de la taula que havia de ser primer per a trenta i després per a deu. I que ara és de tres.

—Vine tu també a sopar aquí —diu la Judit a en Mateu, que ja marxa.

Se sent un murmur, no se sap si el cuiner l'ha entès o no. La Judit es mossega el llavi de dalt. Continua nerviosa, incòmoda; se li veu, això no era el que ella havia organitzat i disposat. Doncs si que anem bé. I la Marta, que venia a tranquil·litzar-se.

Dels tres que són, de seguida cadascun adopta un paper improvisat en aquest joc dels disbarats. En Ton adopta el d'organitzador. Mira la Judit:

—Què fem? Vols que marxem?

La Judit torna a mossegar-se el llavi.

—Potser podríem fer-ho més endavant, quan s'acabi aquesta neurosi que...

—La gent s’ha tornat boja —se li escapa a la Marta. Ho ha dit per dir, perquè realment el món s’ha capgirat d’una manera estranya i li ha sortit expressar-ho així. Ja fa dies que només li cal mirar la televisió o escoltar les notícies o remenar les xarxes socials, que és pitjor, per veure-ho.

Arriba en Mateu i, amb molta traça, porta tres plats i en col·loca un davant de cadascun.

—Hi ha escudella per sopar. I, si en voleu més, n’hi ha per donar i per vendre. De fet, n’hi ha per a deu.

La Judit aixeca el cap:

—Han trucat o han dit res, els altres?

En Mateu la mira d’una manera entre divertida i condescendent:

—Aquí no hi ha telèfon fix. T’ho han d’haver dit a tu, Judit. Però... Ah, per cert, s’ha espatllat l’antena del telèfon, ja ho he dit a la noia...

—Marta, em dic Marta.

—Doncs a la Marta.

Lavors en Ton es posa a riure:

—Sembla que ens hagin deixat en un castell encantat ben tancats. O al castell del comte Dràcula.

En Mateu fa uhhhh i riu.

Després, silenci. La Marta no té por, però l’escena esdevé cada vegada més surrealista. I la Judit es mossega tant el llavi que es fa sang.

—Pateixes pel teu fill? —demana la Marta a la Judit.

—No, no... És amb el seu pare, està bé. Pateixo perquè no sé què fer.

Lavors sembla que es decideix:

—Voleu continuar com si res? Voleu fer les classes, encara que siguem tres? Si no, us retorno els diners i marxem.

En Ton i la Marta es miren com si es coneguessin de tota la vida, i també, com si sempre s'haguessin entès amb la mirada. En Ton respon per tots dos:

—D'acord, fem les classes.

La Marta fa que sí amb el cap. Llavors tots tres es posen a menjar la sopa i al cap de poc se'ls ajunta en Mateu, que porta el seu plat. La Marta pensa que semblen una família. A ella li deu tocar el paper de mare, amb els seus quaranta-cinc més que fets, és força més gran que la Judit. I, parlant de mare, de moment té l'excusa ideal per no trucar-li. No pot suportar quan li comença a demanar on és i què fa i si vigila o deixa de vigilar i si està retinguada per Estat Islàmic, només per aquell viatge desafortunat. Llavors encara treballava, la mare, a l'escola d'art que ella mateixa va fundar i que és la que ara dirigeix la Marta; excepte avui i demà, que té tancat, aprofitant que tot-hom està tan capficat amb el tema del virus. Primer era un taller de ceràmica, on les llargues mans blanques de la mare se submergien i donaven forma a l'argila i en feien autèntiques meravelles. I després s'hi va afegir la Marta per ensenyar a pintar, i quan la mare es va retirar, s'hi va quedar ella. Però els dies d'Estat Islàmic, la mare encara estava en actiu, precisament la Marta tenia festa, i ella organitzava un curset d'estiu, i es veu que controlava el telèfon tot el sant dia, per veure si la nena trucava. I la nena no trucava. Com avui, però avui és que no pot. I demà ja veurem si va fins al poble, que li fa molta, però

molta mandra. Ara, ves, sent que es troba bé aquí amb en Mateu, la Judit i en Ton. Precisament ell, en Ton, li adreça un somriure i es toca la barbeta, per indicar-li que se l'eixugui ella, que l'hi ha caigut una mica de sopa amb un fideu. La Marta agafa el tovalló i li agraeix el gest amb els ulls i li fa un somriure.

La manera de mirar-la li recorda en Jaume. A ell l'hi ha explicat tot, ell ha estat durant tots aquests anys la persona més pròxima que ha tingut, l'única, i no pas perquè els altres, els heterosexuals, no ho intentessin. Perquè després de l'Arnau, ella ho va intentar amb un parell més. Tenia èxit, era guapa de més jove, i encara s'hi troba. Però quan havia aconseguit una relació satisfactòria amb algú, aquest algú li proposava si se n'anaven a viure junts o què. Quina obsessió. La Marta trobava que una relació normal és aquella en què t'entens amb una persona de fora de casa i amb aquesta persona rius, plores i, si s'escau, t'hi fiques al llit. S'ha de trobar molt bé amb algú perquè el sexe li sigui plaent. Tanmateix, n'ha après, n'ha gaudit i n'ha fet gaudir, ja entén que si està amb una altra persona també ha d'intentar donar-li plaer.

—Boníssima, aquesta sopa, Mateu! —s'exclama la Judit mentre s'eixuga els llavis amb el tovalló.

En Mateu fa un somriure. En Ton i la Marta també fan gestos assertius. Cert, la sopa era exquisida.

—Ara porto la carn d'olla, doncs.

En Ton l'ajuda espontàniament. Això també ho fa en Jaume, pensa la Marta. Ho feia, es corregeix. L'ajudava en tot. De fet, és aquí per ell. En Jaume feia la seva vida i n'explicava poc a la Marta. Només li parlava del que es-

crivia i l'hi deixava llegir, perquè era escriptor tot i que ningú no li havia publicat mai cap llibre. En canvi, tenia molt d'èxit a les seves classes de ciències socials en un institut on el primer dia de curs parlava als alumnes de la seva sexualitat i així s'havien acabat per sempre les brometes amb algun gest efeminat que el sarcasme i la crueltat dels adolescents podien convertir en motiu de rialles tota una tarda. De la seva vida íntima, la Marta, doncs, en sabia ben poc. En Jaume no volia deixar-se anar amb ella, com segur que no es deixava anar amb ningú. Definitivament, no li agradava. I tots dos eren de poques paraules, però la Marta li explicava més coses, algunes més. Això sí, s'enviaven un whatsapp i es deien com estàs l'un a l'altre gairebé cada dia, i un deia que bé i l'altre també, i després, quan es trobaven, ja s'adonaven que, de bé, res, se'ls hi veia immediatament als ulls, en Jaume potser perquè no trobava un bon argument i la Marta perquè no trobava el que buscava per pintar bé. I anaven a veure una obra de teatre o al cinema o a un concert i després comentaven el que acabaven de sentir o veure davant d'unes cerveses fins a ves a saber quina hora i fins que en Jaume, que era el més assenyat de tots dos, deia, ep, que demà tinc classe. I això durant anys.

Però la Marta necessitava alguna cosa més. S'adonava cada dia més que tenia les seves necessitats però també que era perillós embolicar-se amb homes que finalment volien raptar-la, perquè això és el que passava realment, se la volien quedar amb finalitats eròtiques, tot i que li feien discursos romàntics de la dona de la meua vida i de si mai no havia conegut ningú com tu, i n'hi va haver un

que li va fer un poema el dia que li va demanar que anés a viure amb ell.

Quin horror.

La Marta no se n'anava amb el primer que passava. Simplement tenia les seves necessitats sexuals i afectives, es deixava fer carícies de tant en tant, les feia ella, i també es deixava estimar, però ella no estimava. No podia.

I llavors se li va encendre la bombeta, quan es va dir, ja ho tinc. I va canviar de plantejament. Quan coneixia algú, s'assegurava que estigués casat i ben casat. Així segur que no li deia que se n'anés a viure amb ella, no sense abans dir allò de deixaré la meva dona per tu, que és molt més complicat. I, si això passés, ella llavors es posaria les mans al cap i diria que ni parlar-ne, que no li podia fer allò a la seva dona, que no es podia carregar la família i bla, bla, bla. I marxaria per sempre. Bloquejaria l'interessat al whatsapp i al telèfon i s'asseguraria que no l'esperés en cap cantonada durant un temps.

I ara aixeca el cap i, tot d'una, l'encega la llum de l'aranya que hi ha en aquesta sala. Potser ha estat una mica frívola. Potser li han dit unes quantes coses a la seva esquena. Potser li han dit de tot. Però li és igual.

La Judit proposa que facin la sessió prevista de ioga abans d'anar a dormir. En Ton adreça una mirada interrogativa a la Marta, i la Marta fa que sí amb el cap. Van a buscar cadascun la seva estora i la Judit els diu que, si ho volen, es poden posar el pijama, que no els veurà ningú.

I fan la sessió de ioga mig amb pijama mig amb malletes. A poc a poc els cau al damunt el silenci fosc que encara no trenquen els grills. És massa d'hora, si encara no

som ni a la primavera. Tanquen tots els ulls i la Marta per poc no s'adorm. Està bé això com a final de festa, pensa. Així, quan acabes, no et venen ganes d'anar enlloc, no més al llit.

Puja a la seva habitació després de dir adeu a tothom, fins i tot a en Mateu, que torna a ser a la cuina preparant coses per a demà. Li ha fet un gran somriure, i això que estava de mal humor. S'hi ha d'estar, si has preparat menjar per a deu i se te'n presenten tres.

En Ton l'acompanya. Ell dorm al mateix pis, però a l'altra banda del replà.

—Somia amb els angelets —li diu de broma.

La Marta, per un moment, té la sensació que els ulls d'ell s'entristeixen. Li fa un gest amb la mà i un somriure, i s'escola a l'habitació. Encén el llum del sostre, però després canvia d'opinió, encén el de la tauleta de nit, apaga el del sostre, se'n va cap a la finestra i l'obre.

Silenci. Silenci i fred. La Marta tanca els ulls i ensuma les ombres nocturnes de la muntanya. A aquestes altures de l'any comença a cantar algun ocell, però ara mateix ja dormen. Sí que se sent, però, l'olor de l'herba que verdeja. Ahir es veu que va ploure, però avui feia gairebé calor.

La fresca nocturna que es flaira i que arriba endins de l'ànima li fa pensar en el dia que la seva mare li va explicar per què cap dels dos tenia pare. De fet, va ser ella qui tot d'una va sortir d'una infantesa plena de núvols i va veure la vall diàfana que tenia al davant. I va demanar per què no tenien pare, què li havia passat. Potser tenia sis anys o set, la Marta, no més. Aquell estiu passaven uns dies a prop d'un poblet del Pirineu que la Marta no recor-

da com es deia i, de nit, feia la mateixa olor que ara li arriba. Si no feia massa fred, es quedaven una estona a fora en uns balancins tots tres a conversar. Però ells dos, la mare i el germà gran, que té set anys més que ella, xerraven de coses que ella no entenia. Llavors s'adonaven que ella era allà i abaixaven el llistó de la conversa. I, de vegades, el germà se n'anava a passejar per un camí que sortia d'aquella casa solitària que havien llogat, per veure si sentia sorolls, deia. I la mare li deia que vigilés, que de nit, al Pirineu, hi havia animals salvatges que li podien donar un ensurt. I, quan ja no el sentia, cridava, torna, fill meu, torna. I el fill o germà, que no té nom perquè encara que sí que en tingui la Marta sempre li ha dit germà, tornava al cap d'una mica, fent patir just el que calia i prou, no fos cas que la mare es preocupés en excés.

Però en una d'aquelles sortides d'ell, quan la Marta es va veure sola amb la mare li va demanar que per què no tenien pare, si és que se n'havia anat. I la mare va contestar. Va trigar una mica a fer-ho però al final va dir que no era un pare, que eren dos. Que el primer, el del germà gran, s'havia mort quan la Marta encara no havia nascut. Que el segon, en realitat, no el coneixia. I la Marta es va quedar parada. Què vols dir, que no el coneixies. La Marta sabia què passava amb els nens, no és que l'hi hagues sin explicat a l'escola però ho sabia tothom. I ara resulta que la mare li deia que no coneixia el pare.

La mare llavors es va aixecar i va cridar al germà que tornés. Es va esgargamellar, i la Marta, tot i els seus pocs anys, va tenir la sospita que no es volia quedar més estona sola amb ella, que no en volia parlar més.